

Doktor Alvidende

Der var engang en fattig bonde, som hed Krebs. Han kørte med to okser et læs brænde ind til byen og solgte det til en dokter. Doktoren sad netop til bords, da han talte pengene op, og da bonden så, hvor dejligt han spiste og drak, fik han lyst til også at være doktor. Han blev stående der i nogen tid og spurgte endelig, om han ikke kunne lære at blive doktor. "Det er såmænd nemt nok," svarede doktoren. "Hvad skal jeg da gøre?" spurgte bonden. "For det første skal du købe dig en ABC, hvori der er en gårdhane, for det andet skal du sælge din vogn og dine okser, så du får penge til at købe dig klæder og hvad der ellers hører med til lægekunsten, for det tredje skal du på et skilt lade male: "Her bor doktor Alvidende," og sætte det op over din dør." Bonden gjorde det altsammen. Da han havde været doktor i nogen tid, blev der stjålet nogle penge fra en fornem herre. Han fik at høre, at der der i landsbyen boede en mand, som hed doktor Alvidende, og altså måtte vide, hvor pengene var. Han lod så spænde for, kørte hen til bonden og spurgte, om han var doktor Alvidende. Jo, det var han da. Så skulle han gå med og skaffe de stjålne penge igen. Bonden ville også have sin kone Grete med, og de steg så alle tre op i vognen og kørte af sted. Da de kom til slottet, stod bordet dækket, og han skulle først spise. "Grete skal også spise med,," sagde han, og satte sig til bords med hende. Da den første tjener kom med den gode mad, gav bonden sin kone et puf og sagde: "Det er den første." Han mente, at det var den første, som kom med maden, men tjeneren troede, at han mente, det var den første tyv, og da han virkelig havde stjålet, blev han bange og sagde til sine kammerater: "Den doktor ved alting. Det går galt. Han sagde, at jeg var den første." Den anden tjener ville slet ikke gå ind, men han måtte dog til det. Da han kom med fadet, puffede bonden til sin kone og sagde: "Det er den anden." Han blev ligeså bange, og kom ud i en fart. Den tredje gik det ikke en smule bedre. Bonden sagde: "Det er den tredje, Grete." Nu kom der en fjerde tjener med et tildækket fad og herren sagde til doktoren, at nu skulle han give en prøve på sin kunst og sige, hvad der var i fadet. Det var imidlertid krebs. Bonden så på fadet og vidste ikke sine levende råd. "Å, jeg stakkels krebs," sagde han. Da herren hørte det, råbte han: "Se han ved det. Så ved han også, hvor pengene er."

Tjenerne var imidlertid forfærdelig angst og gjorde tegn til doktoren, at han skulle komme ud til dem. Da han kom, tilstod de, at de havde taget pengene. De ville gerne give ham dem og mange flere, hvis han ville love ikke at forråde dem, for så var de om en hals. De førte ham så derhen, hvor de havde skjult pengene, og dermed var han fornøjet. Han gik igen ind, satte sig til bords og sagde: "Nu skal jeg se efter i min bog, hvor pengene er." Den femte tjener krøb ind i ovnen for at høre, om doktoren vidste mere endnu. Bonden sad og bladede i sin ABC-bog og ledte efter hanen. Da han ikke straks kunne finde den, sagde han: "Du er jo dog herinde, så du skal nok komme ud." Tjeneren i ovnen troede, at det var ham, sprang forskrækket ud og råbte: "Den mand ved alting." Doktor Alvidende viste nu herren, hvor pengene lå, men sagde ikke, hvem der havde stjålet dem. Han fik store belønninger, både af ham og tjenerne, og blev en berømt mand.

* * *